

ИСУС И БУРИТЕ

Дейвид Уилкерсън

1 Март 1978

Исус качи учениците на лодка, която отиваше право към бурята. Библията казва, че Той насила ги качи в лодката. А тя отиваше право към буря - щеше да бъде размятана като плувка в морето; учениците щяха да бъдат хвърлени в някакъв мини-Титаник и Исус знаеше това през цялото време.

„И на часа Исус накара учениците да влязат в ладията и да отидат преди Него на отвъдната страна, докле разпусне народа.“ (Матей 14:22)

Къде беше Исус? Той беше на планината, наблюдаващ морето; там беше, молещ се за тях да не бъдат скъсани на изпита, знаещ през какво ще трябва да минат. Пътешествието с лодката, бурята, големите вълни, вятъра, всичко това беше част от изпитание, което Отец беше планирал. Бяха на път да научат най-големия урок, който някога щяха да научат. И този урок беше „Как да разпознаят Исус в бурята“.

До този момент Го познаваха като чудотвореца, Човекът, който превърна хляба и рибата в чудотворна храна. Познаваха Го като приятеля на грешниците, като Този, който даде спасение на всякакъв род пропаднали хора. Познаваха Го като Този, който снабдява всичките им нужди, дори плаща данъците им от устата на рибата.

Познаваха Исус като „Месията, самият Божий Син“. Знаеха, че има думи на вечен живот. Знаеха, че има власт над делата на дявола. Познаваха Го като учител, който ги учеше как да се молят, да прощават, да връзват и да развързват. Но така и не се бяха научили да разпознават Исус в бурята. И за жалост, тези ученици, които мислеха, че Го познават най-добре, не можаха да Го разпознаят, когато ги удари бурята.

Това е корена на по-голямата част от проблемите ни днес. Вярваме на Исус за чудеса и изцеления. Вярваме Му за спасението си и опрощението на греховете ни. Гледаме на Него като на Този, който снабдява всички наши нужди. Вярваме, че един ден ще ни въведе в славата. Но когато ни връхлети внезапна буря и всичко изглежда като че се разпада, ние се затрудняваме да видим Исус наблизо. Не можем да приемем, че Той би позволил бури, за да ни учат как да вярваме. Никога не сме напълно сигурни, че Той е наблизо, когато играта наистина загубее.

Лодката е подмятана от вълните, изглежда ще потъне, вятъра духа; всичко е против тях.

„А ладията бе вече всред езерото, блъскана от вълните, защото вятърът беше противен. А в четвъртата стража на нощта Той дойде към тях, като вървеше по езерото. А учениците, като Го видяха да ходи по езерото; смутиха се и думаха, че е призрак, и от страх извикаха. И Исус веднага им проговори, казвайки: Держайте! Аз съм; не бойте се.“ (Матей 14:24-27)

Бяха толкова внезапно потопени, толкова внезапно заляти от вълни, че самата мисъл за Исус, стоящ наблизо и бдящ над тях, беше абсурдна. Някой вероятно е казал: „Това е работа на Сатана, дявола е дошъл да ни убие, поради всичките тези чудеса, в които участвахме.“

Друг каза: „Къде сгрешихме? Кой от нас има грях в живота си? Нека изпитаме сърцата, нека да се изповядаме един на друг. Бог е ядосан на някого в тази лодка!“

Друг може би каза: „Защо точно ние? Правим това, което Той ни заповяда! Покорни сме! Не сме извън Божията воля. Защо така изведнъж ни връхлетя тази буря? Защо Бог би позволил да бъдем разтърсени до такава степен, когато сме на Божия мисия?“

И в най-мрачния момент „Исус дойде към тях...“ Колко трудно трябва да е било за Исус да гледа бурята от страни, обичайки ги толкова много, чувстващ всяка болка, която изпитвах, чакащ толкова дълго, за да ги предпази да не се наранят, копнеещ за тях като баща за децата си, които са изпаднали в беда! Но знаещ, че те никога не биха могли да Го познават напълно, докато цялата ярост на бурята не се беше стоварила върху тях. Можеше да се появи само тогава, когато бяха достигнали предела на вярата си. Лодката нямаше да потъне, но страхът им можеше да ги потопи по-бързо отколкото вълните, биещи ладията. Единствената опасност от удавяне беше поради отчаяние, не водата - отчаяние, страх и опасения!

Помнете, че Исус може да накара морето да утихне по всяко време, просто като изрече дума, но учениците не могат. Възможно ли е вярата им да беше изпитвана? Не беше ли възможно те да заповядат на морето в името на Исус – „По-велики неща ще правите.“ Не можеше ли обещанията да бъдат приложени на практика – „Всяко нещо, което поискате в молитва... ще ви се даде!“ Не и докато не се научим да разпознаваме Исус в бурята! Не и докато не приемем вяра да издържаме бурята. Не и докато не сме се научили да „дързаем“ когато лодката изглежда, че ще потъне.

„А учениците, като Го видяха... смутиха се и думаха, че е призрак, и от страх извикаха.“ (Матей 14:26)

Ето опасността, пред която сме изправени всички – не можем да разпознаем Исус в трудностите ни. Вместо това виждаме духове. Точно в този най-труден момент на страх, когато нощта е най-черна, бурята е най-разярена, ветровете са най-шумни, а безнадежността е толкова непреодолима, Исус винаги се приближава към нас за да разкрие Себе Си като Господ на потопа, Спасителя в бурята.

„Господ седна Цар над Потопа; Да! Господ седна Цар до века.“ (Псалм 29:10)

Смесиха страховете си. Вече не бяха уплашени само от бурята, но се страхуваха от нещо ново – призрази! Бурята бълваше призрази. Тайнствени духове бродеха на свобода!

Не разпознаха Исус в бурята! Видяха призрак – привидение. Мисълта, че Исус е близо, че е част от онова, през което преминаваха, дори не се появи в съзнанието им.

Човек би си помислил, че поне един от учениците разбираше какво се случва и би казал: "Вижте сега, приятели, Исус каза, че никога няма да ни изостави. Той ни изпрати на тази мисия, ние сме тук според волята Му. Той каза, че стъпките на човека се оправят от Господа (Псалм 37:23 - бел. пр.). Вижте! Това е нашия Господ! Никога не се е отдалечавал, никога не ни е изпускарал от погледа Си. Всичко е под контрол"

Но нито един ученик не Го разпозна! Не очакваха, че Той би бил в тяхната буря. Очакваха, че Той ще е на кладенеца в Самария. Очакваха, че Той ще бъде там с отворени обятия, канещ дечицата да дойдат при Него; че ще бъде в храма, гонещ среброменителите; че някой ден ще бъде отдясно на Отец и ще ги направи царе и свещеници. Но никога, никога не очакваха, че Той ще бъде с тях, близо до тях, по време на буря!

За тях това беше просто пръст на съдбата! Неочаквано бедствие! Трагичен, предопределен инцидент! Нежелано, неочаквано, ненужно изпитание! Самотно, страшно пътешествие в тъмнината и отчаянието! Нощ, която ти се иска да забравиш!

Но Бог видя бурята по различен начин! За учениците тя беше този изпит, който беше пустинята за Исус. Бог ги заведе далеч от чудесата, затвори ги на малка, крехка лодчица, далеч от горницата, и тогава отприщи природата. Бог позволи да бъдат разтърсени, но не и потопени!

Трябваше да научат само един урок, само един. Беше простичък урок, не някакъв дълбок, мистичен, потресаващ урок. Исус просто искаше да Му вярват като на техен Господ във всяка буря в живота им. Просто искаше да запазят надежда и вяра, дори и в най-черните изпитания. Това е всичко.

Исус не искаше да призовават духове! Но те го направиха, точно както и ние все още го правим. Всеки мъж на тази лодка трябваше да е призовал дух. Исус трябваше да се е появил като дванайсет различни духа в дванайсетте различни съзнания на учениците.

Може би някой от тях си мислеше: „Познавам този призрак, това е призракът на лъжата! Излъгах преди няколко седмици. Заради това ни връхлетя тази буря. Заради това са тези неприятности – излъгах. Това е духа на лъжата, който се опитва да ме предупреди, че не трябва да лъжа.“

Друг може би си мислеше: „Това е призракът на лицемерието! Аз съм лицемер. Фалшив съм. Сега разбирам какво точно съм в тази буря. Заради това е бурята! Бог изпрати този призрак, за да ме предупреди да се поправа. Ще се поправа! Ще се поправа! Няма да бъда лицемер, само ме спаси!“

Друг: „Това е призрака на компромисите! Напоследък правя компромиси. О, Боже. Наистина съм оставил Господ. Това е тайна, която се опитвах да скрия. Но сега ме е страх. Ти позволи тази буря; Ти изпрати този призрак да ме предупреди да се върна към святостта. Ще се върна! Ще се върна! Само ми дай още един шанс.“

Друг: „Това е призрака на алчността! Напоследък съм малко материалист.“

Друг: „Това е призрака на изгубеното време! Станал съм мързелив. Не съм свидетелствал напоследък! Охладнял съм, хладък съм. Научих си урока...“

Друг: „Това е призрака на злобата. Напоследък не прощавам, както би трябвало. Избягвам определени хора! Затова Бог ме разтърсва – да ме научи да се освободя от гняв.“

Друг: „Това е призрака на тайния грях! Лоши мисли. Изглежда не мога да се отърва от тях, така че Бог изпрати тази буря, за да ме разобличи.“

Друг: „Това е призрака на неизпълнените обещания. Обещах на Бог да направя нещо и не го направих. Сега Бог ми връща. Ядосан ми е, така че ме изведе в тази буря. Съжалявам. Това е урока; научих си урока.“

Не! Не! Хиляди пъти "Не"! Всичко това са призраците на нашия ум – само привидения. Нищо от това не са истински уроци, които трябва да бъдат научени. Бог не ти е ядосан. Не си в буря, защото си се провалил. Тези призраци дори не са част от твоята буря.

Това е работа на Исус, който се опитва да ти се открие в спасителната Си, опазваща, закриляща сила! Искан да знаеш, че бурята има само една цел и тя е да те доведе до пълна почивка и вяра в Неговата сила и присъствие по всяко време. По време на чудеса, по време на буря! Толкова е лесно да загубим усещане за присъствието Му по време на буря и да почувстваме, че сме оставени да се бием с невъзможни противници; че някъде из пътя, в резултат на грях или компромис, Христос ни е изоставил съвсем сами в подмятаната от вълни лодка.

А какво да кажем за тези случаи, когато насрещните ветрове са болести, заболявания или болка? Когато заболяем от рак? Когато болката и страха са толкова непреодолими, не ти ли минава през ума, че Исус е близо? Внезапно те връхлита буря и не можеш да мислиш за нищо друго, освен за това как ще оцелееш. Не искаш да умреш. Живее ти се! Виждаш призрака на смъртта из сенките и трепериш. Дори нямаш сили да посрещнеш следващия час.

За това се отнася Присъствието на Исус. Това е откровение, което е най-силно тогава, когато дойде до нас, когато най-много се нуждаем от него.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1978 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Jesus and Storms](#)